Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 173 775 van 31 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2016 (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 15 februari 2016 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HENS, die *loco* advocaat M. SCHUURMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2015 ontving verzoekster een aankomstverklaring, geldig tot 2 september 2015.

Op 27 juli 2015 legde verzoekster samen met de heer G.V., van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 27 juli 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger.

Op 16 oktober 2015 huwde verzoekster met de heer G.V.

Op 22 januari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.07.2015 werd ingediend door:

Naam: S., E. (…)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel, noch toereikend noch regelmatig zijn. Als bewijs van zijn bestaansmiddelen worden door de Belgische referentiepersoon loonbrieven voor de maanden juni, juli, augustus en september 2015 voorgelegd van BVBA N. Gezien de inhoud van de loonbrieven, het ontbreken van de gebruikelijke afhoudingen voor werknemers, is het redelijk te stellen dat de Belgische referentiepersoon aan de hand van de loonbrieven wenst aan te tonen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten zijn uitgeschreven door de referentiepersoon zelf van de vennootschap aan zichzelf en dienen daarom als een verklaring op eer te worden beschouwd. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zonder vergezeld te zijn van een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen en een aanslagbiljet uit het verleden kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld dat betrokkene een zelfstandige activiteit heeft en de verklaarde 'verloning aan zichzelf' een realistische verklaring op eer is.

Voor zover deze stukken alsnog zouden kunnen worden voorgelegd, bieden de loonfiches ook geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon bij gebrek aan informatie over de sociale bijdragen die er nog vanaf gaan. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen schikt overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen gezien we niet over voldoende informatie beschikken betreffende de aard en het bedrag van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel in de synthesememorie voert verzoekster de schending aan van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"a. Wel voldaan een voldoende bestaansmiddelen
Voor wat betreft de vereiste van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon :
De heer G.V. is zaakvoerder van een éénpersoonsbvba, de BVBA N., met maatschappelijke zetel te B.. (zie stuk 4)
De BVBA N. werd opgericht op 24/06/2010. (zie stuk 5)
De BVBA N. is actief en bevindt zich in een normale rechtstoestand.
Jaarlijks wordt de jaarrekening correct neergelegd (zie stuk 6)
De heer V. is als zaakvoerder aangesloten bij de sociale kas voor zelfstandigen ADMB Sociaal bureau (zie stuk 7)
Verzoekster legt de loonfiches voor van de heer V. van de maanden juni -december 2015.(zie stuk 7)
Uit deze loonfiches blijkt dat de referentiepersoon over een gemiddeld maandelijks inkomen (bezoldiging) beschikt ten belope van 1.500,00 EUR.
Voor de goede orde wordt ter aanvullend bewijs de rekeninguittreksels voorgelegd waaruit blijkt dat de heer V., zelfstandig echtgenoot, zich daadwerkelijk het vooropgestelde loon uitkeert. Er kan aldus nog moeilijk worden voorgehouden dat de loonbrieven niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen.(zie stuk 18)
Op de website van het kruispunt migratie - integratie wordt het referentiebedrag van 120 % van het leefloon tarief persoon met een gezin ten laste' in concreto verduidelijkt als volgt :
"Je Belgische echtgenoot of partner moet toereikende bestaansmiddelen hebben. Dat is het geval als de bestaansmiddelen gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (artikel 40ter Verblijfswet). Momenteel bedraagt dat 1333,94 euro. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen. "
Uit de voorgebrachte loonfiches blijkt dat de heer V. zichzelf als zaakvoerder van de BVBA N. maandelijks een bedrag uitkeert ten belope van 1.500,00 EUR.
Daarnaast ontvangt de heer V. jaarlijks 220 maaltijdcheques met een waarde van 8,00 EUR per cheque. Dit komt neer op een maandelijks bedrag aan maaltijdcheques ten belope van +/- 145,00 EUR.
In casu dient echter niet alleen rekening te worden gehouden het loon (bezoldiging) dat de heer V. aan zichzelf uitkeert.
De heer V. is immers enige zaakvoerder en aandeelhouder van de BVBA N. Dit betekent dat de heer V. zonder enige formaliteit kan beslissen om extra inkomsten uit zijn vennootschap te halen. Daarnaast staat het vast dat de vennootschap BVBA N. - waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is op privé- adres van haar zaakvoerder - een aantal privé-kosten draagt zodat deze niet ten laste vallen van de heer V. Zo beschikt de heer V. over een bedrijfswagen waarvan alle gebruiks- en onderhoudskosten betaald worden door de BVBA N., en worden tevens alle nutsvoorzieningen (telefoon, internet, water en verwarming) gefactureerd aan en betaald door de BVBA N.
Bij het onderzoek naar de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dient bijgevolg niet alleen rekening gehouden te worden met de bezoldiging die de heer G. V. als enige zaakvoerder/aandeelhouder van de BVBA N. ontvangt, maar tevens met de voordelen in natura die hij uit deze vennootschap geniet als enige zaakvoerder van de BVBA N.,
Naar analogie kan verwezen worden naar de rechtspraak in familiezaken waarbij inzake alimentatiebetwistingen bij het bepalen van het bedrag van de onderhoudsbijdrage te betalen door een zaakvoerder van een vennootschap niet alleen met het bedrag van de bezoldiging dient rekening te worden gehouden, maar ook met de voordelen in natura die de zaakvoerder uit de vennootschap kan putten :
Bij de bepaling van een onderhoudsgeld kan de rechter rekening houden met de voordelen die een onderhoudsplichtige kan putten uit de vennootschap. Het louter loon dat uit diens vennootschap wordt gehaald is op zich een onvoldoende criterium. Cass. 30 september 2011, R.W. 2012-2013, 819

Aangezien de beslissing tot weigering wordt gemotiveerd door het feit dat er niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980, worden in huidig verzoekschrift naast de loonfiches tevens de jaarrekeningen van de BVBA N. voorgelegd alsook een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen, een bewijs van aansluiting van de sociale kas voor zelfstandigen, de fiche 281.20, het bedrag van de bedrijfsvoorheffing, en een aanslagbiljet personenbelasting. (zie stukken 4, 6,7,8,9)
Deze stukken dienen immers mee in overweging worden genomen.
Uit de voorgebrachte stukken blijkt dat de BVBA N. als eenpersoonsvennootschap in de afgelopen jaren de volgende omzetten heeft gerealiseerd (zie stuk 6):
- Boekjaar 1.7.2010-30.6.2012 (24 maanden) : 307.099,03 EUR (hetzij 153.549,51 EUR/jaar of 12.795,78 EUR/Maand)
(zie stuk 10)
- Boekjaar 1.7.2012-30.6.2013 : 162.798,50 EUR, hetzij 13.566,50 EUR/Maand (zie stuk 11)
- Boekjaar 1.7.2013-30.6.2014 : 185.605,89 EUR, hetzij 15.467,15 EUR/maand (zie stuk 12)
- Boekjaar 1.7.2014-30.6.2015 : 145.825,17 EUR, hetzij 12.152,09 EUR/Maand (zie stuk 13)
- Boekjaar 1.7.2015-31.12.2015 (6 maanden) : 96.206,00 EUR, hetzij 16.034,33 EUR/maand
(zie stuk 14)
De BVBA N. - waarvan de referentiepersoon de enige aandeelhouder en zaakvoerder is - kan bijgevolg aantonen dat zij een substantieel en regelmatig inkomen beschikt.
Tevens dient te worden benadrukt dat de heer G. V. eigenaar is van een landhuis gelegen te B. (waar ook de maatschappelijke zetel van de BVBA N. gevestigd is). De waarde van deze woning werd in het jaar 2012 geschat op 390.000,00 EUR. (zie stuk 15)
De lening voor de aankoop van deze woning is inmiddels volledig afbetaald, hetgeen vanzelfsprekend een zeer gunstige invloed heeft op de financiële mogelijkheden van de heer V. Supra werd reeds uiteengezet dat ook alle nutsvoorzieningen (water, verwarming, telecom) betaald werden via de BVBA N. Het feit dat bijgevolg de "woonkost" voor de heer V. nagenoeg nihil is, dient mee in rekening te worden genomen om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beoordelen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de rechtstreekse en onrechtstreekse bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel, regelmatig én meer dan voldoende zijn. Uit bovenvermelde feiten en voorgelegde stukken blijkt dat verweerster foutief tot haar beslissing is gekomen, minstens werd deze kennelijk onvoorzichtig genomen. Het hoger beroep is dan ook ontvankelijk en gegrond.

b. In aanmerking nemen van voorgebrachte stukken
Verwerende partij stelt dat de voorgebrachte stukken niet dienstig aan het verzoekschrift tot nietigverklaring werden gevoegd. Zij meent enkel rekening te kunnen houden met de stukken die werden voorgelegd t.a.v de gemachtigde.
De administratieve overheid is bij haar beoordeling uitgegaan van een onjuiste beoordeling van de voorgelegde gegevens. Op grand van de voorgelegde gegevens is zij tot een onredelijk besluit gekomen. Verweerder stelt louter dat "de voorgelegde documenten uitgeschreven zijn door de referentiepersoon zelf van de vennootschap aan zichzelf en dienen daarom als een verklaring op eer te worden beschouwd. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, kan dit attest niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon... Voor zover deze stukken nog kunnen worden voorgelegd bieden de loonfiches ook geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon bij gebreke aan informatie over de sociale bijdragen doe er nog aan voorafgaan
Verwerende partij stelt zelf :
"Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen gezien we niet over voldoende informatie beschikken betreffende de aard en het bedrag van de bestaansmiddelen. "
In huidige procedure worden bijkomende stukken voorgebracht, die niet als "nieuwe gegevens" als zodanig mogen worden beschouwd.
"Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet "die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen."
De stukken die in huidige stand van de procedure worden voorgebracht betreffen geen nieuwe gegevens als zodanig en mogen aldus wel worden meegedeeld op grond van de rechten van verdediging. Zij worden aangebracht door de verzoekende partij ter staving van haar kritiek op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing wordt wel betwist. Zij gaat immers uit van een foutieve beoordeling van de

voorgelegde gegevens. Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen oordeelde het Grondwettelijke Hof tevens :
"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met voile rechtsmacht toe te kennen. in die zin gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elke nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zeker wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen en daarmee rekening te houden".
(GwH 30 oktober2009, nr. 148/2008, overweging B.6.5)
Daargelaten de vraag of de hiervoor aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals hierboven bepaald dienen zij geacht te worden dienstig te worden aangebracht in het raam van de rechten van verdediging en met oog op een goede rechtsbedeling, aangezien ze aangebracht worden ter adstructie van de kritiek van verwerende partij op de bestreden beslissing zoals die is verantwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.
(RvV nr. 45.395, 24 juni 2010)
Alle stukken die door verzoekster worden aangebracht dienen in het beraad te worden betrokken. Minstens dient het om proceseconomische redenen mogelijk te zijn bijkomende en aanvullende gegevens voor te leggen. Verweerster haalt aan dat verzoekster "het verzoekster vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen". Dit terwijl er aan de Raad voile rechtsmacht wordt toegekend. Proceseconomisch gezien dient de Raad minstens deze stukken in overweging te nemen bij haar beraad."

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidde artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet als volgt:

"*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:*
– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.
Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:
– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;
(…)"

Hieruit blijkt verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag als echtgenote van de heer G.V. diende aan te tonen dat de heer G.V. als referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, om aan te tonen dat de heer G.V. als Belgische referentiepersoon over dergelijke stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet beschikt, loonfiches van de heer G.V. heeft voorgelegd voor de periode juni 2015 tot september 2015, waaruit blijkt dat hij als zaakvoerder van de BVBA N. maandelijks 1.701,31 euro als periodieke bezoldiging kreeg toegekend, hetgeen na aftrek van 207,77 euro bedrijfsvoorheffing en 6,46 euro vermindering bedrijfsvoorheffing belastingvrije som resulteerde in een maandelijks nettoloon van 1.500 euro. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster voordat de bestreden beslissing werd genomen nog andere stukken aan de gemachtigde zou hebben overgemaakt om aan te tonen dat de heer G.V. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt,

behoudens het bewijs dat de echtgenoot van verzoekster ook eigenaar is van een landhuis en een perceel weiland.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"Gezien de inhoud van de loonbrieven, het ontbreken van de gebruikelijke afhoudingen voor werknemers, is het redelijk te stellen dat de Belgische referentiepersoon aan de hand van de loonbrieven wenst aan te tonen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten zijn uitgeschreven door de referentiepersoon zelf van de vennootschap aan zichzelf en dienen daarom als een verklaring op eer te worden beschouwd. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zonder vergezeld te zijn van een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen en een aanslagbiljet uit het verleden kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld dat betrokkene een zelfstandige activiteit heeft en de verklaarde 'verloning aan zichzelf' een realistische verklaring op eer is.
Voor zover deze stukken alsnog zouden kunnen worden voorgelegd, bieden de loonfiches ook geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon bij gebrek aan informatie over de sociale bijdragen die er nog vanaf gaan. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen schikt overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980."

Verzoekster voert in de synthesememorie aan wel te hebben aangetoond dat de heer G.V., als referentiepersoon, over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zij zet uiteen dat de heer G.V. zaakvoerder is van de BVBA N., die actief is en zich in een normale rechtstoestand bevindt en tussen 2010 en 2016 een maandelijkse omzet realiseerde die schommelde tussen 12.152,09 en 16.034,33 euro, dat de jaarrekening jaarlijks correct wordt neergelegd, dat de heer G.V. als zaakvoerder is aangesloten bij de sociale kas voor zelfstandigen, dat hij zichzelf als zaakvoerder daadwerkelijk het loon uitkeert dat op de overgelegde loonfiches vermeld wordt, dat hij bovendien maaltijdcheques ontvangt, dat hij een aantal voordelen in natura geniet, dat zijn privékosten grotendeels door de BVBA N. worden gedragen en dat hij over een woning beschikt waarvoor de lening reeds is afbetaald zodat zijn woonkost thans nagenoeg *nihil* is.

Er moet vooreerst worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de Raad bij de behandeling van een beroep gericht tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, volgend op een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie, niet over volle rechtsmacht beschikt maar als annulatierechter optreedt op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Zoals verweerder aanhaalt in de nota met opmerkingen dient de Raad de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). De stukken die verzoekster bij het verzoekschrift en bij de synthesememorie heeft gevoegd om aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen maar die niet voorlagen aan het bestuur op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen – met name de uittreksels uit de Kruispuntbank voor Ondernemingen, de oprichtingsakte voor de BVBA N. en de jaarrekeningen van de voorbije vijf jaar, de loonbrieven van de heer G.V. voor de maanden oktober tot december 2015 en zijn bewijs van aansluiting bij de sociale kas voor zelfstandigen, de fiche 281.10, het aanslagbiljet van de personenbelasting voor aanslagjaren 2014 en 2015, de stukken waaruit de gerealiseerde omzet blijkt voor de jaren 2010 tot 2015; het attest niet ten laste van het OCMW, de laatste BTW-aangifte, en het rekeninguittreksel als bewijs van de storting van het loon van G.V. – kan de Raad thans niet bij zijn beoordeling betrekken. Ook al zou verzoekster gevolgd kunnen worden in haar proceseconomische bedenkingen bij de *ex tunc* bevoegdheid in het kader van de annulatieprocedure, dan nog kan verzoekster dit niet dienstig aanvoeren nu de Raad ertoe gehouden is de wet toe te passen conform de wil van de wetgever zoals uitdrukkelijk blijkt uit de voormelde Memorie van Toelichting. Het staat verzoekster evenwel vrij een nieuwe aanvraag bij de gemachtigde in te dienen waarbij al deze stukken eveneens worden voorgelegd. Ook verzoeksters betoog omtrent "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en de interpretatie daarvan door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 148/2008 van 30 oktober 2009 is niet dienstig. In deze bepaling wordt immers uiteengezet onder welke voorwaarden partijen tot aan het sluiten der debatten nieuwe elementen kunnen aanbrengen in een procedure in volle

rechtsmacht zijnde gesteund op artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, terwijl de Raad *in casu* zoals gesteld als annulatierechter optreedt. Ook verzoeksters verwijzing naar het arrest nr. 45 395 van de Raad van 24 juni 2010 is niet dienstig, nu dit een beroep in volle rechtsmacht betreft tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, terwijl de Raad *in casu* als annulatierechter de regelmatigheid van een bestuursbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing slechts kon steunen op de vier loonfiches van de heer G.V. voor de periode juni tot september 2015, die op dat moment voorlagen aan het bestuur. De Raad stipt aan dat verzoekster in de synthesememorie geenszins ingaat op de concrete motivering in de bestreden beslissing aangaande deze loonfiches – met name dat zij in essentie dienen te worden beschouwd als een verklaring op eer aangezien het om een “verloning aan zichzelf” gaat, en dat hieruit bij gebrek aan informatie over de sociale bijdragen die nog worden afgehouden niet kan worden afgeleid wat de netto-inkomsten van de heer G.V. zijn – en dat zij deze motivering dan ook geenszins weerlegt.

Aangaande verzoeksters stelling dat de heer G.V. maandelijks maaltijdcheques ontvangt, stelt de Raad vast dat zij dit niet aan het bestuur had ter kennis gebracht vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, zodat de gemachtigde thans niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Wat haar stelling betreft dat de woonkost voor de heer G.V. nagenoeg *nihil* is nu de lening voor de aankoop van deze woning reeds is afbetaald, merkt de Raad op dat uit de akte waaruit blijkt dat de heer G.V. eigenaar is van een woning te B. en die voorlag aan het bestuur niet kan worden afgeleid dat de lening voor de aankoop ervan reeds volledig werd afbetaald daar deze akte juist bepaalt dat de heer V. conform de echtscheidingsovereenkomst de hypothecaire lening diende over te nemen. Ook wat de “privékosten” betreft, zoals de facturen van nutsvoorzieningen en de gebruiks- en onderhoudskosten van een wagen, waarvan verzoekster beweert dat zij voor de heer G.V. worden betaald door de BVBA N., merkt de Raad op dat dit elementen zijn die veeleer relevant kunnen zijn in het kader van een behoefteanalyse op grond van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, maar die niet onmiddellijk het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen betreffen, terwijl in hoofdzaak op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen ook geenszins uit de stukken die aan het bestuur voorlagen kon worden afgeleid dat deze kosten voor de heer G.V. werden betaald door de BVBA N.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen had aangetoond dat de heer G.V. als referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte in de zin van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt derhalve niet aangetoond.

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“a. Er werd nagelaten een behoefteanalyse te voldoen
Zelfs indien de inkomsten van de Belgische partner niet voldoende stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van artikel 40ter Vw., dan nog stelt artikel 42, §1, lid 2 Vw. in dat geval
"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige
bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "
In de bestreden beslissing werd nagelaten dergelijk deugdelijk behoefteonderzoek door te voeren, ondanks dat dit door de wet dwingend is opgedragen.
Indien een concreet en individueel behoefteonderzoek was uitgevoerd in het kader van haar behoefteanalyse, zou de Dienst Vreemdelingenzaken hebben kunnen vaststellen dat verzoekster en haar Belgische partner wel degelijk afdoende inkomsten genieten om niet ten laste te vallen van de Belgische sociale zekerheid.

Het OCMW van B. bevestigt dat noch verzoekster, nog haar partner ten laste zijn van het OCMW. (zie stuk 16)
De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde in de bestreden beslissing :
"uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend zijn noch regelmatig zijn
De behoefteanalyse is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen gezien we niet over voldoende informatie beschikken betreffende de aard en het bedrag van de bestaansmiddelen. "
De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zichzelf tegen in haar beslissing : enerzijds wordt gesteld dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de inkomsten van de referentiepersoon niet stabiel, regelmatig of toereikend zijn, en anderzijds wordt in dezelfde beslissing gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken over onvoldoende informatie beschikt over de aard en het bedrag van de bestaansmiddelen.
Artikel 42, §1, tweede lid VW bepaalt verder dat de Raad alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.
De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bewust nagelaten van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.
Zij is in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.
Het is niet aan verzoekster een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Het maken van een behoefte analyse is een verplichting conform artikel 42, §1, tweede lid Vw die bij de Dienst Vreemdelingenzaken ligt.
Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.
De bestreden beslissing mist dan ook in die zin een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden.
(RvV nr 142.245 van 30 maart 2015)
Het hoger beroep is dan ook ontvankelijk en gegrond."

Verzoekster meent dat de gemachtigde heeft nagelaten een deugdelijke behoefteanalyse te maken, hoewel hij daartoe gehouden was op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en dat hij heeft nagelaten hiertoe de nodige inlichtingen op te vragen, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had. Bovendien meent verzoekster dat de gemachtigde zichzelf tegenspreekt in de bestreden beslissing door enerzijds te stellen dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de inkomsten van de referentiepersoon niet stabiel, toereikend of regelmatig zijn en anderzijds dat de Dienst Vreemdelingenzaken over onvoldoende informatie beschikt over de aard en het bedrag van de bestaansmiddelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en

inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Overeenkomstig deze wetsbepaling is de gemachtigde verplicht, indien niet is voldaan aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40*ter*, tweede lid van de Vreemdelingenwet, om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde Belgische referentiepersoon en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915). De gemachtigde dient in het kader van deze behoefteanalyse te onderzoeken of gelet op de behoeften van het gezin het aangetoonde (stabiele en regelmatige) inkomen waarover de referentiepersoon beschikt, kan volstaan om te voorkomen dat het gezin ten laste zal komen van de openbare overheden, en welke bestaansmiddelen zij hiertoe nodig hebben.

In casu doet zich evenwel geen dergelijke situatie voor waarin blijkt dat het stabiele en regelmatige inkomen waarover de referentiepersoon beschikt niet toereikend is, maar heeft de gemachtigde daarentegen vastgesteld niet over voldoende informatie te beschikken betreffende de aard en het bedrag van deze bestaansmiddelen, zodat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen. Zoals *supra* besproken bij het onderzoek van het eerste middel komt deze beoordeling de Raad niet onredelijk over. Nu aldus geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond in de zin van artikel 40*ter*, tweede lid van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de gemachtigde niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Aangaande de zin "Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel, noch toereikend noch regelmatig zijn" blijkt toch uit het geheel van de motivering van de bestreden beslissing – met name de vermelding dat de voorgelegde loonbrieven zonder bijgaand uittreksel van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en zonder bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen dienen te worden beschouwd als een verklaring op eer, en dat deze loonfiches ook geen zicht bieden op het huidige netto-inkomen bij gebrek aan informatie over de sociale bijdragen - duidelijk dat de gemachtigde heeft bedoeld dat het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen niet kon worden aangenomen nu hij niet over voldoende informatie beschikt betreffende de aard en het bedrag van de bestaansmiddelen, zoals ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd. Uit de voormelde zin kan in het licht van het geheel van de motieven niet aangenomen worden dat de gemachtigde zichzelf dusdanig tegenspreekt in de bestreden beslissing dat hieruit een onzorgvuldigheid zou blijken die tot vernietiging van de bestreden beslissing dient te leiden.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS A. MAES